

РЕШЕНИЕ

№ 33919

гр. София, 31.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав, в
публично заседание на 31.08.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **10430** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. с чл. 46а, ал. 1 и ал. 2 и чл. 44, ал. 8 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Образувано е след разделянето му с определение №30524/31.07.2026г. по адм. дело № 9012/2026г. по описа на АССГ по жалба от О. Ш., гражданин на У., [дата на раждане] в У. чрез адв. К. Б. от АК – П. срещу заповед рег. № 1266з- 2118 от 02.07.2026 г., издадена от ВПД директор на Дирекция „Борба с организираната престъпност“ – главен комисар М. З., с която е разпоредно принудителното му настаняване в специализиран дом за временно настаняване на чужденци към дирекция „Миграция“ - МВР за срок от 6 месеца, на основание чл. 44, ал.6, ал.8 и чл.10 от ЗЧРБ. Излагат се съображения за незаконосъобразност на оспорената ЗППАМ, като постановена при липса на мотиви, при съществено нарушение на административно-производствените правила – неизяснена фактическа обстановка, противоречие на материалноправните разпоредби и в явно несъответствие с целите на закона. Сочи, че оспорената заповед за принудително настаняване в СДВНЧ има изцяло акцесорен (допълващ) характер - тя се издава единствено, за да подсури изпълнението на основната мярка (връщането). Тъй като основната заповед за връщане е незаконосъобразна и неизпълнима, то и мярката по задържане в СДВНЧ се явява лишена от правно основание. Изтъква, че е нарушен принципа за пропорционалност (чл. 44, ал. 5 и ал. 6 от ЗЧРБ), тъй като принудителното настаняване е крайна мярка (ultima ratio), а административният орган изобщо не е изследвал възможността за налагане на по-леки алтернативни мерки (подписка, гаранция), което е задължително изискване съгласно практиката на СЕС (Дело С-61/11 El Dridi). Според жалбоподателя настаняването е мотивирано изцяло бланкетно - съдържа

единствено общи, бланкетни фрази като „опасност да се укрие“, „липса на финансова издръжка“ и „липса на постоянен адрес“, като липсват каквито и да е индивидуални факти, сочещи, че жалбоподателят лично би се укрил или бих осуетил изпълнението на ПАМ. Сочи, че при извършения личен обиск са иззети 15 броя банкноти с номинал от 50 евро (общо 750 евро), което опровергава твърдението за пълна липса на финансови средства. Твърди, че е налице липса на разумна перспектива за извеждане (чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ), тъй като поради военния конфликт в У., извеждането на лицето е фактически невъзможно. Аргументира се с практиката на СЕС (Дело С-357/09 Kadzoev), според което когато липсва разумна перспектива за извеждане по правни или технически причини, задържането престава да бъде оправдано и лицето трябва да бъде освободено незабавно, в противен случай е налице произволно лишаване от свобода в нарушение на чл. 5 от ЕКПЧ. Излага, че органът изобщо не е обсъдил възможността за прилагане на по-леки, алтернативни мерки по чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ, като: 1. Ежеседмично явяване в териториална структура на МВР; 2. Временно предаване на документ за пътуване; 3. Внасяне на парична гаранция; 4. Посочване на адрес за пребиваване. Счита, че принудителното настаняване е крайна мярка и не може да бъде налагано автоматично като следствие от заповедта за връщане. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалвания административен акт.

В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призован чрез процесуалния си представител адв. К. Б., не се явява и не се представлява, не изразява становище по жалбата.

Ответникът - ВПД директор на Дирекция „Борба с организираната престъпност“ чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

По отношение на жалбоподателя е констатирано, че същият не може да установи влизането си на територията на Република България. В ГДБОП-МВР е постъпила информация за осъществявано нелегално производство на цигари без бандерол на територията на страната. На 01.07.2026год. е неутрализирано нелегалното производство, като при разширяването на информацията по случая на същата дата на територията на [населено място] е установено лицето О. Ш. /О. С./, [дата на раждане] в У., който не може да установи влизането си на територията на Република България през установените за целта места. Украинският гражданин притежава национален паспорт № FZ330164, издаден в У. на 01.09.2020 г. валиден до 01.09.2030 г.

След извършена справки в информационните фондове на МВР са установени данни спрямо чужденеца: Лицето не е получило разрешение за временно или постоянно пребиваване в страната; Няма регистрирано влизане на лицето в страната, което да е отразено в АИС Граничен контрол; Няма поставен печат върху паспорта за преминаване през граничен пункт на страната; Не е обявен за издирване; Няма данни за близки и роднини на територията на Република България.

От началника на отдел 06 „Митнически режим, данъчна и осигурителна система и фалшификации“ при ГДБОП е направено предложение, въз основа на което е издадена оспорената заповед с рег. № 1266з - 2118/02.07.2026 г. на ВПД Директор на ГДБОП – МВР, с която е разпоредено принудително настаняване на чужденеца в СДВНЧ - С.. Административният орган се е мотивирал, че към момента спрямо О. Ш. не могат да бъдат приложени алтернативните обезпечителни мерки, предвидени в чл. 44, ал. 5, т. 1, т. 2 от ЗЧРБ, тъй като към момента в дирекция „Миграция“ не е постъпвала декларация от български гражданин с нотариална заверка на подписа, за осигуряването на жилище и финансова издръжка на чуждия гражданин през време на престоя му в Република България, за да се приложи по лека

обезпечителна мярка като ежеседмично явяване в териториалната структура на МВР по местопребиваване. Няма данни същият да разполага с парични средства, поради което не може да внесе лично или чрез трето лице парична гаранция в срок и в размер, определени с правилника за прилагане на ЗЧРБ.

Административен съд София-град, при така установената фактическа обстановка прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния по чл. 46а, ал. 1 от ЗЧРБ, вр. чл. 149, ал. 1 АПК срок, от лице, имащо правен интерес, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

По валидността на акта:

Заповедта е издадена от компетентен административен орган по чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ - директора на Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“. Актът отговаря на изискванията за форма по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК и чл. 44, ал. 10 от ЗЧРБ, както и съдържа всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването ѝ, поради което не страда от пороци, водещи до нейната нищожност.

Неоснователни са твърденията на жалбоподателя, че в хода на административното производство са допуснати съществени процесуални нарушения. Видно от доказателствата по делото заповедта е издадена въз основа на издадената заповед № 1266з-2119/02.07.2026 г. на директора на ГДБОП за налагане на ПАМ на основание чл. 44, ал. 1, вр. с чл. 41, т.1 от ЗЧРБ връщане до страната на произход - У., и предвид опасността да се укрие чужденецът и да препятства изпълнението на наложената ПАМ, съобразно мотивите, изложени в предложението на началника на отдел 06 „Митнически режим, данъчна и осигурителна система и фалшификации“ при ГДБОП.

Противно на твърденията в жалбата заповедта съдържа мотиви относно необходимостта от мярката, в каквато насока са изложените фактически основания за издаването ѝ - чужденецът не разполага с документи за пребиваване на територията на Р България, като същият е бил част от организирана престъпна група, което представлява пречка за незабавното изпълнение на наложената ПАМ „връщане до страната на произход“, както и поради опасност от укриване.

Правното основание за налагане на мярката „връщане до страна на произход –У.“ е в хипотезата по т. 1 – чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред.

В предложението за издаване на процесната заповед е посочено, че чуждият гражданин не разполага със средства както за пребиваване, както и за обратно връщане, което е предпоставка за неизпълнението на издадената заповед за връщане в страната по произход. Самото неизпълнение на наложената мярка е указание за нейното възпрепятстване, поради което няма нужда от допълнителни мотиви извън изложените в акта за обосноваване на необходимостта от настаняване. В заключение, изложените в акта фактически основания са разбираеми, ясни и достатъчни за налагане на мярката по чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ.

Оспорената заповед е постановена при спазване на материалния закон.

Съгласно чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудителното му настаняване в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. С оглед употребения съюз „или“ хипотезата „опасност от укриване“ е самостоятелно основание по чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ за налагане на обезпечителната мярка.

Нормата кореспондира с чл. 15, пар. 1 от Директива 2008/115/ЕО, съгласно който освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки

принудителни мерки, държавите-членки могат да задържат гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, само за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане, и по-специално когато: а) е налице опасност от укриване; или б) засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането.

Всяко едно задържане е за възможно най-кратък срок и продължава единствено по време на процедурите по извеждане и при надлежно изпълнение на тези процедури.

Според чл. 15, пар. 5 от Директива 2008/115/ЕО задържането продължава, докато съществуват посочените в параграф 1 условия и то е необходимо, за да се гарантира успешно извеждане. Всяка държава-членка определя максимална продължителност за задържане, която не може да надвишава шест месеца. В случая не е нарушена максималната продължителност на задържането по чл. 15, пар. 6 от Директива 2008/115/ЕО и чл. 44, ал. 8, изр. 3 от ЗЧРБ от 6 месеца.

Както националното, така и съюзното право предвиждат алтернативност на двете хипотези на задържане: лицето възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване. По силата на пар. 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ за чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1 от ЗЧРБ е налице „опасност да се укрие“, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелствата, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето; независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други. Отделно от това е налице и опасност изпълнението на заповедта да се осуети или сериозно да се затрудни.

Съдът приема, че по отношение на жалбоподателя са налице такива конкретни фактически данни, които сочат на опасност от укриване – същият не може да докаже как и кога е влязъл на територията на Р България, като е бил част от организирана престъпна група. Лицето няма настоящ адрес, не притежава средства за издръжка.

С оглед фактическите данни относно цялостното поведение на територията на страната на чужденеца, към момента спрямо него не могат да бъдат приложени алтернативните обезпечителни мерки по чл. 44, ал. 5, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ. При издаването на заповедта не са били налични данни за наличие на декларация от български гражданин с нотариална заверка на подписа, за осигуряването на жилище и финансова издръжка на чужденеца по време на престоя му в страната, същия няма близки и роднини в страната, не разполага и с финансови средства. Обосновано е прието, че спрямо чужденеца не може да се приложи обезпечителна мярка-парична гаранция. Чужденецът не е разполагал с парични средства, поради което не може да внесе лично или чрез трето лице парична гаранция в срок и в размер, определени с правилника за прилагане на ЗЧРБ. Предвидената в чл.44, ал.5, т.3 възможност чужденецът да предаде във временен залог валиден паспорт не е достатъчна да обезпечи изпълнението на принудителната мярка.

Съдът приема, че са изпълнени предпоставките по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ – спрямо чужденеца е наложена ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ и е налице опасност от укриване по смисъла на пар. 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ – с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. В случая не намира приложение нормата на чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ, според която когато съществуват пречки чужденецът да напусне незабавно страната или да влезе в

друга страна и няма насрочени действия за предстоящото му извеждане, органът, издал заповедта за налагане на принудителната административна мярка, или директорът на дирекция „Миграция“ след преценка на индивидуалните обстоятелства и на опасността от укриване или на осуетяване на връщането по друг начин, разпореждат със заповед по ред, определен с правилника за прилагане на закона, изпълнението заедно или поотделно на някоя от следните обезпечителни мерки: чужденецът се задължава да се явява ежеседмично в териториалната структура на Министерството на вътрешните работи по местопребиваването си; чужденецът внася лично или чрез трето лице парична гаранция в срок и в размер, определени с правилника за прилагане на закона; чужденецът предава във временен залог валиден паспорт или друг документ за пътуване в чужбина, който получава обратно при изпълнение на връщането или експулсирането.

Тези по-леки обезпечителни мерки са конкретизирани в чл. 72, чл. 72б и чл. 72 г от ППЗЧРБ. Визираните разпоредби на правилника уреждат специфични правомощия за административните органи по контрол на пребиваване на чужденците (напр. попълване на място на адресна карта по образец съгласно приложение № 1, представяне на декларация по образец съгласно приложение № 7 с нотариално удостоверени подпис и съдържание, доказателства за внесена парична гаранция или представяне на валиден личен паспорт или друг валиден документ за пътуване в чужбина – за каквито не се спори, че чужденецът не разполага), които дават основание на съда да приеме, че не може при условията на чл. 173, ал. 1 от АПК да наложи лично тези по-леки обезпечителни мерки. Ако лицето твърди, че спрямо него са налице предпоставки за налагане на по-леки ПАМ, следва да бъде подадена молба до ГДБОП, като е необходимо да попълни и подаде съответните документи по чл. 72, чл. 72б и чл. 72 г от ППЗЧРБ пред компетентните административни органи.

Предвид липсата на доказателства за поемане на издръжка в страната към момента на издаване на процесната заповед, съдът намира за правилен изводът на административния орган за невъзможност спрямо чуждия гражданин да се приложат други, по-леки мерки по чл. 44, ал. 5, т. 1, т. 2 и т. 3 ЗЧРБ, поради което не е допуснато нарушение на чл. 15, пар. 1 от Директива 2008/115/ЕО, вр. пар. 16 от Преамбюла ѝ, според който използването на задържане с цел извеждане следва да бъде ограничено и подчинено на принципа на пропорционалност относно предприеманата мярка и преследваните цели.

Налице са обстоятелствата по чл. 34, ал. 4 от АПК, тъй като настаняването в СДВНЧ дава възможност на чужденеца да бъде извършен медицински преглед, да бъде локализиран на територията на страната, като с мярката се гарантира изпълнението на наложената му ПАМ – връщане до страна на произход-У.. Следователно обосновано е прието, че лицето ще се опита да се отклони от изпълнение на наложената му принудителна мярка, респ. че опасност от укриването

му по см. чл. 15, ал. 1, б. „а“ вр. чл. 3, т. 7 от Директива 2008/115 вр. § 4в от ДР на ЗЧРБ е налице.

По изложените съображения съдът намира, че е спазен принципът на пропорционалност по чл. 6 от АПК и оспорената заповед обслужва целите, за които е издадена. Целта на наложената обезпечителна мярка по чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ – организиране на връщането, се явява безспорно установена. Задържането е необходимо за успешното извеждане на чужденеца, за когото са налице данни за опасност от укриване, което възпрепятства процеса по извеждането.

Ето защо съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните правила, при правилно приложение и в съответствие с целта на закона. На основание чл. 172, ал. 2 АПК оспорването следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

Следва да се уважи искането на ответната страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което се дължи на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, и следва да бъде определено в размер на 102.26 евро съгл. чл. 37, ал. 1 ЗПП и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на О. Ш., гражданин на У., чрез адв.Б. срещу заповед № 12663-2118 от 02.07.2026 г., издадена от ВПД директор на Дирекция „Борба с организираната престъпност“, с която е разпоредено принудително настаняване на чужденеца в СДВНЧ за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА О. Ш., гражданин на У., [дата на раждане] в У. да заплати на Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ - МВР, юрисконсултско възнаграждение, в размер на 102.26 евро.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ :